

JEDNA

Když jsem přišel k sobě, hned mi došlo, že něco je špatně. Do očí mě bodalo světlo, nemohl jsem ani zamrkat. Snažil jsem se odvrátit zrak a pohnout pažemi, abych si zakryl oči. Obojí bez úspěchu. Moje tělo bylo zcela paralyzované a projížděla jím taková bolest a chlad, jaké jsem nikdy předtím nezažil. Zkusil jsem zakřičet, abych si přivolal pomoc, ale nic z toho k ničemu nevedlo. Uši mi rval nějaký děsivý zvuk a pusou mi vedlo něco, co mě pálilo v krku. Stačilo pár hodin a má mysl byla zaplavena strašlivou bezmocí. Tu vystřídal strach, když se i přes bolest prodraly do mé mysli nějaké myšlenky...

„Kde to jsem? Co se děje? Jsem mrtvý!“ Kombinace bolesti, šíleného strachu a všech těchto otázek způsobila, že jsem ztratil vědomí.

Díky bohu, protože se to nedalo snést. Když jsem opět přišel k sobě, nevěděl jsem, zda uběhly hodiny či dny. Zůstával jsem nehybný s očima vytrěštěnýma dokořán. Bolest trochu polevila, do očí mě pálilo světlo, ale bylo to o něco snesitelnější. Teprve nyní mi došlo, že ten strašlivý zvuk vyluzuje něco jako dýchání, hluboké a hlasité dýchání... moje nebylo, tím jsem si byl jistý.

Fyzické útrapy se zmírnily, ale přidalo se další utrpení. Byl jsem zmatený a potřeboval jsem co nejrychleji odpovědi: „Jsem mrtvý? Čí je ten dech, který slyším? Co mi to drásá hrdlo?“ Postupně jsem si vybavoval vzpomínky na to, co jsem považoval za včerejšek. Večírek, drinky, hádka s Laurou, Eduardovo naléhání, abych vyzkoušel tu pitomou drogu, o které tvrdil, že je naprosto skvělá.

„Lásko, přestaň už pít, prosím... copak nevidíš, že se takhle zabíjíš?“ křičela na mě Laura. „Copak tohle chceš?“

„Nechci se zabít, chci jen utéct.“

„Utéct od čeho? Jsi blázen.“

„Jo, jsem blázen a ty mi nerozumíš... nikdo mi nerozumí...“

Poslední věc, kterou si vybavuji, je, že jsem si do pusy hodil pár modrých pilulek od Eduarda.

„Ach můj Bože! Konečně se mi to povedlo, skončil jsem to tu. To snad ne! Co se to se mnou děje? Proč se nemůžu hýbat? Proč nemůžu zavřít oči?“

Napadlo mě, že mě ten pitomec otrávil. Teď jsem v pekle a pykám za všechny své hříchy.

Je to daleko horší, než jsem si kdy dokázal představit. Na posmrtný život jsem nikdy nevěřil, ale v tomhle okamžiku jsem jiné vysvětlení nenacházel.

„Ne, Bože, prosím odpusť mi! Dej mi další šanci...“ Zvuk otvírajících se dveří přerušil moje myšlenky. Rozpoznal jsem ženský hlas:

„Ten krám ale dělá kravál!“ poznamenala.

„Jiný nemáme, víš, jak to tady chodí,“ odpověděl jí na to nějaký muž.

„Jak je možné, že máme jen jeden jediný dýchací přístroj?“

„Takhle to prostě je, musíme si poradit co nejlépe s tím, co máme.“

„A co se tomuhle stalo?“

„Tomuhle? Ten to má spočtený. Odkryj ho a po-dívej se.“

Ucítil jsem, jak mi stahují z obličeje prostěradlo. Spatřil jsem ženu v bílém plášti, která si mě měřila napůl překvapeně, napůl vyděšeně.

„Je při vědomí!“ zaječela. Muž vedle ní se naklonil, aby se na mě podíval.

„Není, takhle se sem dostal. Když ho přivezli na pohotovost, řekli, že měl nehodu. Byl totálně zřetovaný, ale ještě při vědomí. Pořád dokola opakoval: ‚Lauro, Lauro, promiň.‘ Pak upadl do kómatu, pak to dokonce vypadalo i jako *rigor mortis*, vůbec mu nešlo zavřít oči.“

„Ubožák, to měl radši umřít.“

„No hlavně kvůli nám! Teď ho tu musíme udržovat naživu jako nějakou kytku, zabírá tu postel pro jiné a my plýtváme energií.“

„Ale vidí, slyší... cítí?“

„Jasně, že ne, podívej...“

Všiml jsem si, jak u postele pohnul s nějakou trubicí a pak jsem ucítil, že mě něco strašně píchlo do paže.

„Ty blbečku, to bolí...! Já žiju! Jsem při vědomí! Pomoz mi!“ pokusil jsem se na něj zařvat. Neúspěšně.

„Využij toho k výměně kapačky,“ poznamenal muž. „Někdo musí zalít kytky.“

Oba se zasmáli. Měl jsem vztek a byl jsem zoufalý. Muž vyšel z místnosti, žena vyměnila lahvičku, která byla zavěšená u mojí postele, a spěšně odešla. Ale dostalo se mi odpovědí na některé z mých otázek:

„Nehoda? Upadl do kómatu? Lauro, promiň...?
Někdo musí zalít kytky... zalít kytky... kytky.“